

A Fővárosi Ítéltábla a Szabóné dr. Sipos Gabriella ügyvéd (fél címe 1) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a alperesi jogtanácsos neve jogtanácsos által képviselt a alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. február 2. napján kelt 28.P.22.772/2014/13. számú 32. sorszám alatt kiegészített ítélete ellen a felperes részéről 19. és 35. sorszám alatt előterjesztett fellebbezési kérelme folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletét helybenhagyja.

A le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes személyhez fűződő jogainak megsértése miatt terjesztett elő keresetet. Előadta, hogy az egészségügyi törvényben és az egészségügyi intézményekre vonatkozó jogszabályokban nincs biztosítva, hogy ezen intézmények a személyes adatok kezelésére és védelmére vonatkozó szabályokat betartsák. Az alperes nem gondoskodik megfelelően a jogi szabályozásról. Ezen túlmenően az egészségügyi szolgáltatók egyes személyiségi jogot sértő cselekményei, mulasztásai miatt nem alkalmazzák megfelelően a kártérítést. A felperes által indított különböző eljárásokban a jogsértés megállapításra került, azonban kártérítés megfizetésére a szolgáltatókat nem kötelezték. Mindezekre tekintettel a jogsértés megállapításán túl 200.000 forint nem vagyoni kártérítés és 100.000 forint méltányos kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest azzal, hogy 2013. január 1-től kamatokat is igényelt. Keresete jogalapjaként a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 2. § (1) és (2) bekezdését jelölte meg. A kérelmével érintett eljárásról a ... Törvényszék .../2010/63. számú, a ... Megyei Bíróság .../2006/73. számú, a ... Ítéltábla Pf..../2012/5. számú, a ... Törvényszék .../2010/88. számú jogerős ítélettel elbírált kérelmeit jelölte meg.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság 2015. február 3-án kelt 22.772/2014/13. számú ítéletével a felperes keresetét

elutasította.

Idézte a perben irányadó, a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 28. § (1)-(4) bekezdéseit. Az alperesi védekezésnek helyt adva megállapította, hogy az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy az állam csak szükségképpen végső helyen tartozik helytállással, ha a kártérítésre kötelezett költségvetési szerv költségvetési fedezet hiányában képtelen lenne kártérítés megfizetésére. Amennyiben a felperes egyes költségvetési szervek jogsértéseire alapítottan támaszt megállapítási vagy kárigényt, úgy azt velük szemben kell érvényesítenie. Az állam polgári bíróság előtt csak polgári jogviszonyok alapján vonható felelősségre. Amennyiben a felperes elégedetlen a jogalkotás színvonalával, úgy annak megváltoztatására aktív illetőleg, passzív választójoga alapján tehet lépéseket. A demokratikus jogállammal nem egyeztethető össze az állam kártérítési felelősségének megállapítása olyan okból, hogy egyes állampolgárok a jogalkotás színvonalát nem tartják kielégítőnek (ide nem értve az Alaptörvény- ellenes jogszabályokkal okozott károkat).

A felperes a bíróságra 2015. február 2-án érkezett, az eljáró bírónak az ítélet meghozatalát követően bemutatott 14. számú beadványában a keresetét akként pontosította, hogy a ... Törvényszék .../2010. számú ügyével összefüggésben 20.190. forint vagyoni kár megfizetésére is kérte kötelezni az alperest, ezen összegből 10.000 forint után 2014. március 11-től, míg 10.190 forint után 2012. november 13. napjától kamatot is igényelt.

Miután ezen kérelme tárgyában az elsőfokú bíróság nem rendelkezett kérte az ítélet kiegészítését.

Az elsőfokú bíróság 22.772/2014/32. sorszámon kiegészítő ítéletet hozott, ami szerint a felperest kötelezte további 1000 forint perköltség megfizetésére. Rögzítette, hogy 13. sorszámmal ítéletet hozott, amiben a felperes keresetét elutasította. A felperes a 2015. február 3. napján tartott tárgyalást megelőzően február 2. napján keresetfelemelést terjesztett elő, ebben további 20.190 forint kártérítés, valamint 10.000 forint után 2014. március 11. napjától 10.190 forint után 2012. november 13. napjától kamat megfizetésére, továbbá költségei megtérítésére kérte kötelezni az alperest.

A felperes ezen keresetmódosításában új tény, bizonyítékot nem jelölt meg, új jogot nem érvényesített, kizárólag a marasztalási összeget emelte fel. A bíróság 13. sorszámmal hozott ítéletében döntését már megindokolta, a 2015. február 2. napján érkezett keresetmódosítás ugyanazon okokból alaptalan, mint a korábbi kereset. A felemelt összeg miatt az alperes további perköltségre jogosult, melynek mértékét a bíróság 1.000 forintban határozta meg, ennek megfizetésére kötelezte a felperest. A bíróság a Pp. 225. § (6) bekezdése alapján e körben kiegészítette ítéletét. A kereset elutasításáról rendelkezni nem volt szükséges, mivel azt a korábbi ítélet már tartalmazza.

A felperes mind az ítélet, mind a kiegészítő ítélet ellen fellebbezést terjesztett elő.

Az ítélet esetében elsősorban annak megváltoztatását, az alperesnek a kereset szerinti marasztalását, az alperesnek megítélt perköltség törlését vagy csökkentését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte, a másodfokú eljárással kapcsolatosan felmerült költségei megtérítése mellett.

Álláspontja szerint megsértette az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltakat, mert bár kért nem kapott megfelelő tájékoztatást. Hivatkozott arra, hogy az 1/2009 PK vélemény alapján a tájékoztatásnak egyediesítettnek, teljes körűnek, valamennyi elbírálásra kerülő kérelemre kiterjedőnek kell lenni.

Megítélése szerint fennáll a Pp. 213. § (1) bekezdésének megsértése is, mivel nem hozott az elsőfokú bíróság határozatot a teljes kereset tekintetében, illetve az elsőfokú ítélet nem tartalmaz érdemi, részletes indoklást.

Megsértette az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltakat is, megalapozatlan

következtetést vont le, téves állásponton alapul az ítélet. Nem fogadható el az az álláspont, hogy az államnak ne lenne felelőssége. A jogsértésekre vonatkozóan a szolgáltatók ellen már érvényesített igényt, azonban a hivatkozott jogsértések megállításán túl kártérítést nem ítélték meg.

Az alperesnek megítélt perköltségre vonatkozóan nem tartalmaz az ítélet jogszabályi hivatkozást, számítást, így ennek hiányában az e körben előterjesztett fellebbezést sem lehet kellően alátámasztani, megindokolni.

Kérte ezért az ítélet indoklásának kiegészítését is.

Hivatkozott arra is, hogy az alperesnek megítélt perköltséget nem igazolta az alperes, másrészt eltúlzottnak tartotta a 30.000 forint összeget. A 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdésében foglaltak alapján a munkadíj összegét a bíróság mérsékelheti, ha nem áll arányban a ténylegesen végzett tevékenységgel.

Az ítélet kiegészítésével kapcsolatosan kérte, hogy azt a másodfokú bíróság elsődlegesen változtassa meg akként, hogy a perköltség fizetésre való kötelezést törölje, mellőzze. A 20.190 forint vagyoni kár és annak járuléka megfizetése iránti kereseti kérelemről döntsön, ezen kereseti kérelmének adjon helyt.

Másodlagosan a kiegészítő ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására kérte kötelezni.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 213. § (1) bekezdésében foglaltakat, nem rendelkezett a teljes kereset tekintetében, mert a kiegészítő ítéletben sem hozott határozatot az általa 2015. február 2-án benyújtott beadványban foglalt kereset kiegészítésben előterjesztett 20.190 forint vagyoni kár és ennek kamat iránti igényről.

Megítélése szerint emellett ellentmondásos az elsőfokú bíróság hivatkozása. Azt tartalmazza a kiegészítő ítélet, hogy a 2015. február 3-i tárgyaláson nem állt rendelkezésre a keresetmódosítás, a bíróság ezért nem rendelkezett a keresetmódosításban megjelölt összegről.

Ezért nem fogadható el a bíróság hivatkozása, hogy a 20.190 forint vagyoni kár és ennek járuléka megfizetése iránti kereset elutasításáról ne kellett volna rendelkeznie a kiegészítő ítéletben.

Konkrét indoklást sem tartalmaz a kiegészítő ítélet, hogy miért tekinti alaptalannak a 20.190 forint és járuléka iránt előterjesztett kereseti kérelmet.

Alaptalan az ítélet azon rendelkezése is, melyben további 1.000 forint perköltség fizetésére kötelezte, mert az alperes nem kérte a 13. számú ítélet kiegészítését, így ezen rendelkezésével a bíróság megsértette a Pp. 215. §-t.

Megsértette az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltakat is, mivel nem kapott tájékoztatást arról, hogy a 20.190 forint vagyoni kár és járuléka iránti igényre vonatkozóan mit kell bizonyítani, annak ellenére, hogy kérte a tájékoztatást. A kiegészítő ítélet továbbá nem tartalmaz érdemi, részletes indoklást sem.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezések megalapozatlanok.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének elutasítása tárgyában érdemben helytálló döntést hozott, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletét - a Pp. 256/A. § (4) bekezdése alapján tárgyaláson kívül eljárva - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes alapvetően kártérítési igényt terjesztett elő az alperessel szemben személyhez fűződő jogai megsértése miatt. Konkrét ilyen jogként értelmezhető jogot nem jelölt meg. Az alperes felelősségét abban látta, hogy nem megfelelő jogszabályokat hoz, ami miatt az általa indított eljárásokban a jogsértés megállapítása esetén sem ítélték meg javára kártérítést, és emiatt sérült a

tisztességes eljáráshoz fűződő joga.

A másodfokú bíróság rögzíti, hogy a tisztességes eljáráshoz való jogot az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése rögzíti, alapjogi normaként. E szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni. Ez a jog nem önálló személyhez fűződő jog, hanem ún. eljárási alapjog, mely lényegében azokat a garanciákat foglalja magában, amelyek rendeltetése, hogy a jogok bíróság, vagy más hatóság előtti érvényesítése olyan eljárásban történjék, amely biztosítékot jelent a törvényes és elfogulatlan döntésre. Ennek a biztosítása tartozik az állam feladatainak körébe, az egyén sérelmét ezen jog be nem tartásával okozott személyhez fűződő jogi sérelem testesítheti meg, melyért azonban a felelősség nem az alperest, hanem a konkrét ügyben eljáró szervet terhelheti.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság amikor azt rögzítette, hogy a jogalkotás felperes által állított hibáival kapcsolatosan polgári bíróság előtt igény az alperessel szemben nem érvényesíthető, a személyhez fűződő jogok köre ilyen mértékben nem szélesíthető. Ezen jogok ugyanis az ember életminőségéhez, lényegi tulajdonságaihoz kapcsolódnak, s azt fejezik ki, hogy az ember szabadon rendelkezhet önmaga fölül, s megilletik az emberhez méltó életfeltételek. A polgári jog által biztosított személyiségvédelem körében az ember személyiségét alkotó lényegi tulajdonságok vonhatók csupán.

Alapvetően kifogásolta a felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet indokolásának hiányosságát. Az elsőfokú bíróság az alkalmazandó jogszabályok körét teljeskörűen, helyesen rögzítette az ítéletben. Abból levont következtetései helytállóak voltak. Az összszerszerűség kérdésében, miután a felperes keresetét jogalap hiányában utasította el, külön számításra, indokolásra nem volt szükség.

Az ítélet kiegészítése tárgyában is helyesen döntött az elsőfokú bíróság. Az ítélet meghozatalakor el nem bíralt kérelem ugyanis ténylegesen csak az összszerszerűséget érintette. Mivel az elsőfokú bíróság a keresetet jogalapjában nem találta megalapozottnak, ezért a kereset teljes elutasítása, ténylegesen a kártérítésként meghatározott összegtől, annak felemelésétől függetlenül is a felperes teljes pervesztességét jelentette, így az ítélet felperesi kérelem szerinti kiegészítésére nem volt szükség. Az alperesi képviselő az ítélet kiegészítése tárgyában tartott tárgyaláson részt vett, így a perköltség vonatkozásában a marasztalási összeg felemelése indokolt volt.

Alapvetően a fellebbezés a Pp. 3. § (3) bekezdésben foglaltak megsértésére hivatkozással is. E szerint ugyanis a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésett voltának jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli. A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

A perbeli esetben a bíróság alapvető jogkérdésben döntött, ezért bizonyításra szoruló vitás tény nem volt, így pedig a bizonyítékok körének meghatározása is szükségtelen volt.

Az elsőfokú bíróság az alperes részére járó perköltség tárgyában is megfelelően döntött, figyelemmel az 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés b) pontja szerinti per tárgy értékre és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdésében, valamint a Pp. 67. § (2) bekezdésében foglaltakra is.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta.

A le nem rótt illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. § alapján határozott.

Budapest, 2016. december 21.

dr. Kisbán Tamás s.k.  
a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s.k.  
előadó bíró

bíró

dr. Istenes Attila s.k